

ΡΩΜΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἔνατο νηε τριῶντες χρόνον
'στην γῆν ἰδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

'Εννιακόσα τέσσαρα και χίλια,
ποῦ θά 'βγοῦν λαοὶ με πειραχίλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ζένα ἑμῶς μέρη—δ έ κα φ ρ ά γ κ α κ α λ ' σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Δεκατέσσαρες Φλεδάρη,
'βγήκε κόκκινο χαδιάρι.

'Οκτακόσα τριάντα και τρία
και μεγάλην τοῦ Βουδδα λατρεία.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Κύριε τῶν Δυνάμεων, και μεθ' ἡμῶν γενεῶ,
και δός μας 'λίγο νοῦ,
τὰ πάθη νὰ νηστέψωμε,
τὰ λόγια νὰ πιστέψωμε,
στρατεύματα νὰ κάνωμε,
και μήτε νὰ διαγκάνωμε
με λύσαν μακδροσκύλων
τὸ κρέας ὀμοφύλων.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, με τοὺς Ρωμηοὺς γενεῶ,
και δός τους 'λίγο νοῦ,
νὰ πάψουν ἢ μοιρομύραις των,
νὰ πάψουν τὰ περάσινα,
νὰ προσκυνοῦν ἢ μοῦραις των
τὸν 'Αρην τὸν 'Ιάπωνα,
νὰ δείχνουν ὑπερήφανοι τὸ τρύπη των παποῦτσι,
και με καφφέ βαρὺ γλυκὸ και νεργιλέ μαρκοῦτσι
νὰ βλέπουν βυθίζόμενα τὰ σκάφη κολοσσῶν
'στὸν πόντον τὸν ἀτρυγέτον κητίνων θαλασσῶν.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, με τοὺς Ρωμηοὺς γενεῶ,
και δός τους 'λίγο νοῦ,
και σχήματα ρητορικὰ
και σχέδια στρατηγικὰ,
και νέους πατριωτισμοὺς

κι' ἐξάλλους 'Ιαπωνισμοὺς,
κι' ἀκόπους νίκας μαχητῶν
και σκύλους με λουκάνικα,
και πληρομένη συνωμοτῶν
με ράσσων φαρδομάνικα.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, με τοὺς Ρωμηοὺς γενεῶ,
και δός τους 'λίγο νοῦ,
νὰ κυνηγοῦνε τοὺς λαγοὺς και με τὸν ἀραμπῆ,
με ζῦλα κι' οἱ καλόγεροι νὰ κηθωθῶν 'στὸ πόδι,
και κάθε φαρδομάνικο θρημμένου νταυλαμπῆ
συνωμοσίας σχέδια νὰ κρηθε θηριώδη.

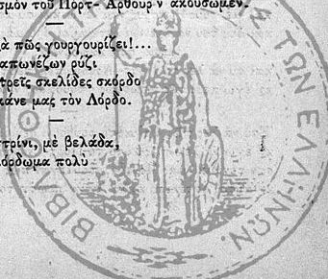
Π.—Καλῶς την τὴν Σαρακοστή με σκόρδα, με κρεμμύδια,
με γάδα και μύδια.
Καλῶς την τὴν Σαρακοστή την κρούα και τὴν ἄχαρη
με νέους φόρους 'στὸ ψωμί, 'στὸ μούστο, και 'στὴ ζάχαρη.

Τραγοῦδα τῆς Σαρακοστῆς τὴν ἄχαρη τὴ χάρι,
βρε Δαϊμίο ζῦλινα με τὸ βαρὺ σαμοῦρι σου,
τραγοῦδησε τὸν ταραμῆ, τὸ κόκκινο χεδιάρι,
γιατὶ τὸ μαῦρο, Φασουλῆ, δὲν εἶναι γιὰ τὴ μούρη σου.

Τραγοῦδα τὴν ἥρωικῶς νηστεύσαν 'Ελλάδα,
κι' ἔλα τὰς πύλας τῆς Βουλῆς ἀμφοτέρωι νὰ κρούσωμεν,
και τρώγοντες ἀκόρροτοι γενναίαν φασουλάδα
τὸν τρομερὸν βομβαρδισμόν τοῦ Πόρτ-Λεθουρ ν' ἀκουσωμεν.

'Η κοιλιά πῶς γουρουριέει!...
φάγε Γρακωνέζων ρυζὶ
και δὸς τρεῖς σκελίδες σκόρδα
κι' ἔλα κανε μαε τὸν Λέρδο.

Με λουστραῖνι, με βελάδα,
και με κόρδωμα πολὺ

τὴν πατριὰν φασουλάδα
μὴν ξεχάνης, Φασουλά.

Ρίχνε μέσα σου λαγάναις,
ταραμάδες ἄλυμους,
κι' ὅμως χροφευε παθόναις,
Ἰσπανιόλιους χροφούς.

Νοιώθε μέσα σου γουρζούραις
καὶ Σαρακοστής λιγούραις,
κι' ὅμως πλήρωσε καὶ πῆδα
μὲ πολεμικὴν ἀσιπίδα.

Ψάλε μὲ τὸν Θεοτόκη,
ψάλε μὲ καὶ τὸν παπποῦ,
καλλιέργειε καλαμπόκι,
πᾶνε καὶ τὴν Ἄλεπου.

Ἐν ὄνοματι τοῦ νόμου
νὰ ξεπλῶνεις τῆς ἀρίδες,
καὶ νὰ γάβρης τῆς ἀρίδες
τ' Ἀη-Γιάννη τοῦ Προδρόμου.

Ὅταν, Φασουλά, δὲν βέβρης
καὶ τυχνὰ δὲν τρῶθ' ἀκιδία,
μὲ τί μοῦτρα θὰ γυρεύης
στρατιωτικὴν πατριάδα;

Μὲ τί μοῦτρα κατ' ἀπίστων καὶ Βουλιγῶν θὰ κραυγάζης,
μὲ τί μοῦτρα τὸ σπαθὶ σου ἄτον περιπατοῦ θὰ βγαίγης;
μὲ τί μοῦτρα θὰ τὸ τρίζης
σὲ πεζοδρομίῳν πλάκας,
καὶ τὸν ἴλιο θ' ἀντικρίζης
μυιογράφτης σκακιάκας;

Φ.—Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μ' ἐλθαίς, μὲ βρεκτοκούκα,
καὶ βουλευτῶν ματσούκια.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ τόσας εὐτυχίας,
τὴν Πούλκα, τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη,
καλῶς τὴν μὲ καλλώματα κι' ἄλλαις μονομαχίαις,
κἂν τοῦ Σμολένσκη μάρτυρες θὰ πᾶνε ἄτον Λιμπρίτη,
κἂν τοῦ Λεβίδη μάρτυρες θὰ πᾶνε ἄτον Ραλλάκι,
κἂν αἰμάτα θὰ τρέζουνε σὰν τὸ νερὸ ἄτον ἀλλάκι.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μ' ἐλθαίς, μὲ ταραμάδες,
ποῦ θὰ σκαρῶσωμε στρατούς σὲ ἴλιγας ἐβδομάδες
καὶ τότε θὰ χορτάσωμε μὲ γιχαλε-ζή-ντολιμάδες.

Καθαρισθῶμε σήμερα μὲ μύσχος καὶ μὲ σάπωνας,
καὶ μὲ τοὺς Ρώσους νὰμ' ἐγὼ καὶ σὺ μὲ τοὺς Ἰσπανίους,
καὶ δὲς του νὰ πικνωμάστε κι' οἱ δῶο μὲ μανία
μέσα ἄστα κροφενετα,
καὶ σὺ νὰ λές τὸ Πόρτ-Ἀρθού πῶς πέφτει δίχως ἄλλο
κι' ἐγὼ περὶ τῆς πτώσεως σπουδαίως ν' ἀφιβάλλω.

Ἐσὺ νὰ λές πῶς ἀπ' αὐτὸ ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ,
κι' ἐγὼ νὰ λέω πῶς αὐτὸ τὸ Πόρτ-Ἀρθού θὰ γίνῃ
σὰν τὸν δικὸ μας Μενεξέ, ποῦλεγα πῶς θὰ πῶσῃ,
κι' αὐτὸς ἐστέκετο κελὰ ἄστη πρώτη του τῆ θέσι.

Καὶ τότε νὰ σηκώνεσαι καὶ νὰ μὲ λές γαϊδοῦρη,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ νὰ σ' ἀπαντῶ μὲ μιά φτυσιὰ ἄστη μούρη.

Νὰ φρενιάζωμε κι' οἱ δῶο γιὰ τοῦ Πόρτ-Ἀρθού τὰ κάστρα
καὶ τοῦ κάθε κροφετζή νὰ τοῦ κᾶνωμε χαλάστρα,
νὰ μὲ δέρνῃς, νὰ σὲ δέρνω, κι' ἄγνωστοί μας καὶ γνωστοί
νᾶρχωνται νὰ μᾶς χωρίζουν μέσα ἄστη Σαρακοστή.

Ἄποβάλωμε τὸν ρυθον, καθαρῶσωμε ἀλλήλους,
καὶ ἄστην πλάσιν τὴν φαϊράν
ἄς τραπῶμεν, Περικλέτο, πρὸς φιλοπολεμῶς ζήλους
καὶ συζήτησιν σφοδράν.

Χαιρετίσματ' ἀπ' τὸ Τόκιο καταφθάνον ὀσονοῦπα
ἄστους δικούς μας τοὺς φωστῆρας
μὲ τρεῖς μούντζαις τοῦ Μικαδού κι' ἄλλαις τόσαις τῆς Χα-
τῆς κλεινῆς Αὐτοκρατορίας. [ροῦπο,

Συζητήσωμε ἄστους δρόμους καὶ ἄστα σπήτια μας κι' ἄλλοι
καὶ περὶ τῆς κυμαχίης τῆς μεγάλης τοῦ Γκαλοῦ,
καὶ τιμῶντες τοὺς κυμαχίους ἄς τιμῶσωμεν κι' ἐμᾶς,
ποῦ τὸ μένος μας ἐξάπτει κοκκινίζον ταραμάς.

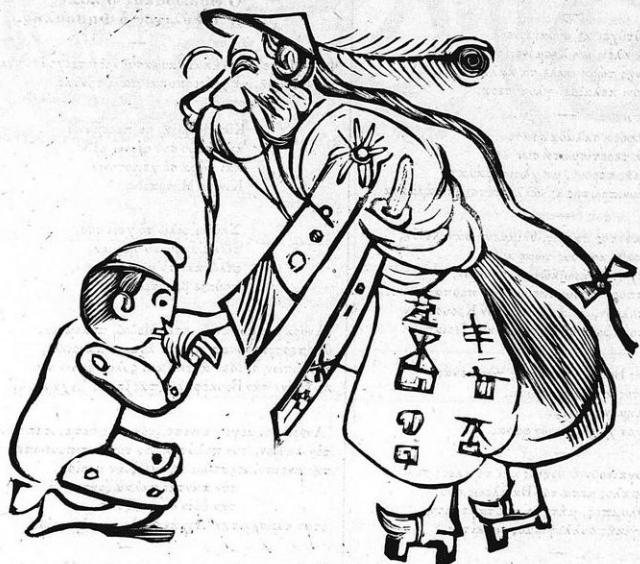
Πολεμάργει τῆς λαγάναις, τὴν κοιλιὰ σας τρίζετε,
κι' ὅπως σπήια, Περικλέτο, ποῦ ἄστη στάκτι κρύβεται,
ἔτσι τώρα ξανακᾶνει τὸ Ρωμαῖκο μουρὶ
μὲ τὸν πόλεμον ἐκεῖνον τῆς Ἀνατολῆς τῆς Ἄπω,
κι' ὁ Ρωμηρὸς πληρώνων σφόνους τᾶρματα ξαναφορεῖ
καὶ μ' αὐτὰ κατατρομάζει κάθε πρόγονο καὶ πάππο.

Π.—Μὲ προσωπίδα ψεύτικη κανεῖς ἄς μὴ φανῇ
κι' ὅπως καὶ πρῶτ' ἄς μείνωμε μὲ τὴν ἀνθρωπινή,
ποῦ κάνει τόσους μορφοσμούς
κι' ἀλλάζει τόσα χρώματα
γὰς ρουσερτιῶν παροξυσμούς,
γιὰ στρουγγίαις καὶ γιὰ κύματτα.

Μὲ τούτη τὴν ἀνθρωπινὴ κι' ἀληθινὴ μουτσούκα μου
τὸ Πόρτ-Ἀρθού καὶ τὸν Γκαλοῦ νὸν γράφω ἄστη πατοῦνα
Μ' αὐτὴν ἄς προσλάσωμεν [μου.
εἰς μνήματα προγόνων,
κι' εἰς τάφους ἄς γελᾶσωμεν
μαρτύρων Μακεδόνων.

Μακεδονία ποθητή,
ποῦ γίνονται γιὰ σὲ στρατοί,
σ' αὐτὸ τὸ Ψυχασάββατον
ἄρον εὐθὺς τὸν κράββατον,
καὶ πολεμικωτάτη
σῆλω καὶ περιπάτει
μαζὶ μὲ τὸν Κορφαίτη,
κι' ὁ κύριος Ρωμανός
σὲ βλέπ' ὑπερηφάνως
μὲ τὸ μονόκλ' ἄστο μάτι.

Φ.—Βλέπει αὐτὸ τὸ φάντασμα, ποῦ ἔμπρὸς μας σταματᾶ
καὶ κάτωγων ἐκ θλίψεως ἄστα μᾶττα μᾶς κυτᾶ;
Εἶναι τὸ φάσμα, Περικλῆ, τὸ τῆς Μακεδονίας,
καὶ προχωρεῖ μὲ σάβανων λευκίτητος σπανίας.

Ὁ πολὺκλαυστός πατρίς με τὰ σίδερα 'στὸ χέρι,
ἐλα ρήτορας ν' ἀκούεις καὶ κουβένταις βερεσέ,
καὶ θαρρῶ πῶς πρὸς πολὺ τοὺς Ρωμηοὺς ἠνδιαφέρει
τὸ Τσέν Τσιν καὶ τὸ Σουὺλ τῆς Κορέας ἀπὸ σέ.

Τῶν μεγάλων Ἀλεξάνδρων λησημονοῦν τὴν Ἀμαζόνα
καὶ προσέχουν πρὸς ἄλλοσ',
δὲν κυττάζουν τὸν Στρομόνα,
μὰ κυττάζουν τὸν Γραλοῦ.

Δὲν ἀκοῦν οἱ πολεμάχοι μῆτε Βουκεφάλων ἵππων
ποδοβολητῶν καὶ κτύπων,
μῆτε τρώπαια Φιλίππων,
δὲν τοὺς συγκινοῦν καθόλου μῆτε τύμβοι Μακεδόνων,
τῶρα πλέον πυρπολοῦνται μὲ τὸ πῦρ τῶν Ἰαπώνων.

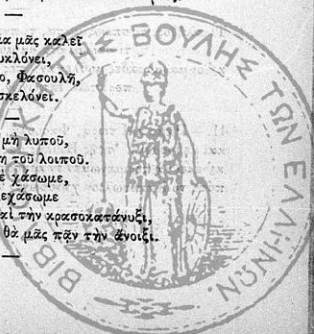
Ἀδελφὲ μου Περικλέτο, ποὺ χορταίνεις μὲ φακῆ,
κύτταξε τῆς δρῆ τῆς μάννας, τὴν ἐδῶ καὶ τὴν ἐκεῖ.
Κύτταξε τῆς δόλιας σκλάβας τοὺς παππάδες, τοὺς δασκά-
πρωτομάστρας μεγάλους, [λου,
κύτταξε καὶ τῆς λαπάρας τῶν ἐδῶ τῆς βρομεραῖς
καὶ 'στὸν κόρφο σου μὴ φτύσης, τρεῖς καὶ τέσσερις φορές.

'Στῆς δρῆ τῆς μάννας, Περικλῆ, τὰ μάτια τῶρα ρίχνω
καὶ στέκω καὶ τῆς δείγνω
καθὼς ὁ Χάμλετ εἰδειχνε μὲ πόνον 'στὴν μητέρα του
τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεῦτερον βασιλικὸν πατέρα του.

'Ἡ πρώτη σκλάβα καὶ τυρλῆ χωρὶς φωτὸς ἐλπίδα
μὲ πανοπλίαν Ἀθηνᾶς ὄμαξ πρὸς τοὺς Βουλγάρους,
ἀλλ' ἡ δευτέρα μὲ μαϊμοῦς ἀγχείας προσοπίδα
πηδᾷ καὶ τρέγει σὰν Μαινὰς μὲ θύρσους καὶ κανθάρους.

Π.— Ἰδοῦ! τὸ φάσμα μᾶς καλεῖ
καὶ νέφος τὸ κυκλόει,
γὰρ κύτταξέ το, Φασουλῆ,
θαρρῶ πῶς φασκελόει.

'Ἦσυχασε καὶ μὴ λυποῦ,
καὶ θάχης τύχη τοῦ λοιποῦ.
'Ὅχι, δὲν θὰ σε χάσωμε,
καὶ τώρα σὰν ξεχάσωμε
τὴν τρέλλα τῆς Ἀπόκρηας καὶ τὴν κρασσαλατόνυζι,
ἐκείνοι ποὺ σὲ τυρκανοῦν ποῦ θὰ μᾶς πᾶν τὴν ἀνοιξι.

Ὡ πατρίς ἐρατεινή,
κάνε 'λίγ' ὑπομονή,
κί' ὅσαι μούντζαι δίνεις τώρα στέφανο θά γίνουν τότε
νά τὰ βάζουν τοῦ Μικαδίου θαυμαστά και θιασῶται.

Τρίς εὐτύχει κί' εὐδαμόνει
καί τὰ κλέη μή λησμονεῖ,
κί' ἄν τυφλῆ προβιάνης τώρα ψάλε τὰ καλλίτερα...
ὅταν τυφλωθῆ τὰ ἡδὸν κελαιδεῖ γλυκύτερα.

Λευκοφόρα σκλάβά στάσου,
καί τὰ τερετισμάτά σου
γλυκοῦ ὕπνου ἀς μάς φέρουν, μὴ χωρὶς ὄραματά
πῶς στρατοὶ θά γίνουν πρώτης κί' ἄλλα τέτοια πράγματα.

Φ.—Ὡ σὺ πολὺκλαυτος πατέρις, θλιμμένη σὺν Νισίθ,
τῆς ελευθέρας τὸ σπαθὶ χορέεις τώρα κόβει.
Κύτταξέ μουτρα μυχῶν ἥρωϊκῶν κί' ἀρόβων,
ποῦ τῶν κολοκυθόσπορο 'στούς τάφους τῶν προπάπων...
νέκ πυρὰ τοὺς πυρπολοῦν, κί' ἠφλόγες τῶν Κρουσῶν
ἐσθυσαν ἔμπρὸς εἰς τοὺς βωμοὺς Σατύρων και Πριάπων.

Ἔλα νά 'δῆς και τῆς Βουλῆς τὰς ἑδρας τὰς κενάς,
κί' ἐντὸς αὐτῆς προχρεῖ,
πεφλημένη κέρη...
κύττα τὸ Καπιτώλιον χωρὶς γυνῶν φανάς.

Καθόλου δὲν μάς συγκινοῦν ὁ θρῆνος και τὸ κλέος σου
κί' ἐκεῖνος ὁ Βουκέφαλος μετὰ τοῦ Βασιλέως σου,
μῆτε κί' ὁ θεῖος Ὀλυμπος, μῆτε κί' ὁ Στγαχεῖρτης,
μῆτε κενεῖς τῆς λογικῆς συλλογισμῆς σωρεῖτης.

Γιὰ δεῖξέ μας τὴ ράχη σου κί' ἔλα 'στὰ σύγκαλά σου
καί μὴν παραφορτώσεαι ρητῶν δικολαβῶν...
καθόλου δὲν μάς συγκινοῦν κί' αὐτὰ τὰ ράσκελά σου...
τοὺς ελευθέρους τοὺς τιμοῦν τὰ ράσκελά τῶν σκλάβων.

Π.—Σῶπα... θερρῶ πῶς ἔφυγε και σὺν κενῶν ἐγάθῃ,
καί γάνοι οι πολέμαρχοι ταῦγά μὲ τὸ καλάθι.

Ὅποιος πόνος, Φασουλή, τί θλίψης κί' ἀγωνία.
Φ.—Ὁρεβοῦάρ, ὄρεβοῦάρ, πατέρις Μακεδονία,
σέ προσφωνοῦν κί' Ἰάπωνες και κραταιοὶ Μικαδοί.

Π.—Πηγές ἀλλήθεια μασκάρας τῆς Τυρηνῆς τὸ βράδου;

Φ.—Πῆγα 'στού Γάικα, Περικλῆ, 'στού Μεταξῆ και σ' ἄλλα
μὲ μὰ γροντοκεφάλα.

Τοὺς λέω καλησπέρα σας, σινῆροι και κυράδες,
μ' ἐκείνη τὴν 'ψιλῆ φωνή, πούχουν οι μασκαραδες.

Τί πλῆθος, τί σπρωξιμάτα, τί πνεύματος ἐστία,
τί σκόμματα δαιμόνων,
κί' οι μασκαραδες μούλεγαν: 'πὲς μας καμπός' ἀστεικ
περὶ τῶν Ἰαπῶνων.

Π.—Πᾶμε και τώρα, Φασουλή, νά πιούμε, νά μεθύσωμε,
και μεθυμένοι 'στῆς Βουλῆς τὰς θύρας νά καθίσωμε,
κί' ἐκεῖ νά περιμένωμε ἐν κρασοκατανύξει
πότε τὸ Καπιτώλιον γηνόφωνον θ' ἀνοίξῃ.

Φ.—Ὁρεβοῦάρ, ὄρεβοῦάρ, παρθένε λευκοφόρα,
κί' ἐγὼ τραβῶ τὸν Θωδωρῆ νά χαίρετῆσά τώρα.

Ὁ Θωδοφόρος ὁ πολὺς κί' ὁ ξύλιος ὁ Φασουλῆς.

Φ.—Μί σεβασμῶν και θαυμασμῶν προσεργομαι σιμά σου...
κύρ Θωδωρῆ, νά χαίρεσαι και πάλι τὸνόμά σου.

Κύρ Θωδωρῆ, σέ προσκυνῶ
κί' ἄσπρο σοῦ φέρνω κρῖνο,
και τῶκα σὲ χειροτονῶ
Κινέζο Μανδαρίνο.

Σκύθω φιλῶ τὸ χέρι σου,
τῶν Σαμουράθ θρέμμα,
φιλῶ και τὸ μαχαίρι σου,
πούμπε βαρβαρὸν αἷμα.

* Ἄνδρα μοι μέγαν ἔνεπε, Μούσα πολεμική,
ὅς ἐπεστράτευσε ποτὲ τὸν κόσμον πανοικί,
ἄνθρωπον δ' ἔδεν ἄσπρα και ξύλιον ἔγνο νόν
κί' ἐφάνῃ σὺν Βουκέφαλος πᾶς ἵππος Ἀγαμῶνων.

* Ἄνδρα μοι μέγαν ἔνεπε, τὸν τοὺς θεσμούς ἔπεινοντα,
τὸν λαῖρον, τὸν πολύτροπον, τὸν ἀντιπροσωπεύοντα
τῆς ἀντιπολιτευσῆς τὴν μεῖζονα μερίδα,
τὸν πάντας τελευτίζοντα,
τὴν ὕψιν δὲ ζυζιόνοντα
ὅταν εὐρίσκη τὴν Ἀρχὴν ζυζιὸν σὺν ἀγουρίδα.

* Ἄνδρα μοι μέγαν ἔνεπε, τὸν πῶτον Μανδαρίνο,
ὅς φθέγγεται σφοδράτα τὸς φῶρος κατακρίνων,
κί' ἀσῶδοτον ὑπόσχεται Βουλγαροκτόνον πάλην...
τούτου τὴν νέαν ἐορτὴν ἐπιτελοῦμεν πάλιν,
και πάντες ἀγαλόμεικ κί' ὑπερβαλόντως χαίρομεν
κί' ἐπὶ σανίδων ἱερῶν τὸν Μανδαρίνον αἰρομεν.

Πῆνω τὸ χέρι τοῦ παπποῦ και τὸ ξανκριλῶ
και λέγω: κρῖνος σήμερον ἀς δώσωμεν τοῦ κρῖνου,
και μὰ κοσιδά, βρε παιδιά, Κινέζικη κολλῶ
'στὴν κορυφὴν τὴν φαλακρὰν τοῦ γέρο-Μανδαρίνου.

Σὲ χαίρετῶ, Κομφοῦικε... νά ζήσης χίλια χρόνια
ὄλοφρος σὺν τὰ πατερά, γῆρος σὺν τὰ κερδόνια.

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μετὰ γάριτος πολλῆς
χαίρετῆ κί' ὁ Φασουλῆς
τοῦ δευτέρου Γυμνασίου τῶν Πατρῶν τοὺς μαθητὰς
διὰ τὴν παράστασιν τῶν τῆν δοθεῖσαν κατ' αὐτὰς
τὰς ἡμέρας τῆς ἀνίας
ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας,
μὰ και τὸν Γεωργιάδη, ἄνδρα μαθηματικῶν,
γὰρ τὸν λόγον του τὸν λαῖρον και τὸν πατριωτικόν.